

Lajtos Nóra

Klaudiakornélia

Nem emlékszem, hogyan szólították az ápolók.

A szemközti kórteremben ült az ágya közepén, mikor belopódtam hozzá. Mert nem szabad egymás szobájába bemenni, csak a folyosókon álló ebédlőasztaloknál és a dohányzóban lehet találkozni, meg a foglalkozásokon. (Egyébként csak a pszichiátrián van dohányzóhelyiség.) Szóval bementem hozzá, leültem mellé, hogy beszéljünk, de nem forgott a nyelve. Láttam, szedálva van rendesen.

Túlsúlyos volt, úgy százötven kiló szerintem. Én még nem láttam ekkora testet. Meg sem mozdult, némán ült, szuszogva vette a levegőt.

Kérdezni szerettem volna, miért került be, de láttam, reménytelen a próbálkozás. Hallgattuk a csöndet, és csak nézett rám márványzöldes szemével. Igen, ezt a szemet nem tudom azóta sem elfelejteni. Olykor nagyokat sóhajtott, de nem beszélt.

Aztán megérkezett az édesanyja, ő is leült a látogatós kis székre, majd kétségbeesetten rohant ki a kórteremből, hogy ő nem ismer rá a lányára, mi történt vele, mit csináltak vele, sokkal rosszabbul van, mint amikor behozták. Én próbáltam megnyugtatni, hogy mindenkit, aki bekerül, egy kicsit benyugtatóznak, ebből nem szokott baj lenni, most sem fog történni semmi, itt lehet őt éjszakára hagyni. De már akkor folyt a nyála. Én zsebkendővel megtöröltem a száját, és közben szerettem volna a hangját hallani, de nem lehetett szóra bírni. A szeme is fel-felakadozott, akkor gondoltam először rosszra, mivel azonban még nem hallottam betegtársat osztályon meghalni, így tovább bíztam benne, hogy jobban fog lenni. Aztán két orvos jelent meg, kipurancsoltak a kórteremből. Reszkető testét és remegő kezeit láttam utoljára.

Nagymesi

Egy szobába kerültünk, végigsuttogtuk az éjjeleket.

Teliholdnál rajzoltál nekem egyszarvút, csodálatosan tehetséges voltál. Aki nekiindul helyettünk az éjszakának, szabadon csatangol az égbolton, de nálunk nem forog a gombkilincs, a hatosból nem lehet kijutni. Az álmainkat is figyelik. Nem, dehogy voltál hitvány, csak sajnálni való. Az élet megedzett. A halálra. Bordatörötten is mosolyogtál. Azt mondtad, nem látszik, hát nem fáj. A véres Dunát rajzoltad a nyakadra. Azóta befagyott már a folyó. A Duna holtágára garbót húztál. Emlékszel, amikor a sötétben megpillantottam a falban egy szöveget? Te felálltál a kisszékre, mert bátrabb voltál, mint én, és kihúztad nekem azt a szöveget. Aztán jól lefertőtlenítettük, és én az ujjbegyembe szúrtam, hogy vörös pettyeket hagyjak egy korrektúra-

példányon, amelyhez hiába kértél nekem tollat, ceruzát, nem adtak. Nekem pláne nem. Aztán a kezemben a szöggel megfenyegettem a részleget, hogy ha nem engednek a szüleimmel beszélni mobilon, akkor lenyelem a szöveget. Anyám azt mondta, azonnal indulnak értem. Beszéltek a vezetőséggel. Átszállítottak egy másik kórházba. Azért még én emlékszem, amikor méz helyett Voltarent kentünk a kenyérre. Mígnem kiszúrták a diklofenák szagát, s mi jót neveltünk ezen. Heccből a földre ültünk éjjelenként a kispárnáinkra. Ott is veled voltak. Legalább kilencen. Fehér szarvukkal belesúrtak az emlékeinkbe. A római Pliniust is magával ragadták. Most te ülsz a kedvenc unikornisod hátán. A rettegés fátylán, az idő tömblekvárján átjutva. Kétezer-tizennyolc november tizenhatodikán. Harmincévesen. A Wilson-kört legyőzni néha lehetetlen.

Tildababa

Tildát egyszer sem láttam józanul.

Mindig nyomatták bele a szedálókotélt, amitől félrebeszél.

Egyszer egy tisztább állapotában említette,

hogy több diplomája is van, közgazdászként dolgozott, hogy három nyelven beszél,

de nem hittem neki. Tilda volt az, aki éjnek évadján egy szál

tangára vetkőzött, és nagy táncköröket lejtett a kórterem közepén.

Mindig félttem, hogy elszédül, és nekiesik a vaságnak, de ügyesen galoppozott.

Sőt, még ilyen nyöszörgő-nyüzsgő hangokat is kiadott. Aztán bejöttek

az ápolók, felöltöztették, majd lefektették aludni. Tildának ácterhessége volt.

Állandóan nézni kellett a gömbölyödő hasát, a kicsit sem duzzadó

melleit. Mindig mondta, hogy feszít a hasa, nő a pocakja, biztosan

a méhszalagok nyúlnak, azért fáj a hasa. Az egyik éjjel összepecsételte

a lepedőjét. Felkeltett, hogy nagyon görcsöl. Nagyon sírt, hogy elvetélt.

Magához akarta fogni a véres lepedőjét, miközben altatódalt dúdolt a meg

sem fogant gyermekének, mire én azt mondtam, mossuk ki a lepedőt

együtt, s engedjük útjára a meg sem születettet, mert ennek így nincs értelme.

Addigra már bent termettek a nővérek, benyugtatózták Tildát. Két napig aludt,

pelenkázták. Azt mondták, skizofrén. Akkor elkezdtem félni, és csak nappal

mertem elaludni. Tildababával napközben ezért, éjjel meg miatta nem tudtunk

értelmesen beszélgetni. Pedig érdekelték a démonjai, amelyek idáig,

a félőrültek házáig repítették.